व्याहरत्स्वृषिपुत्रेषु मा स्म किं चिद्वचो वद ।
अस्मद्विधेषु सिद्धेषु ब्रह्मवित्सु तपस्विषु ॥ २० ॥
क्व ते पुरुषमानित्वं क्व ते वाचस्तथाविधाः ।
दर्पज्ञाः पितरं द्रष्टा यस्त्वं शवधरं तथा ॥ २१ ॥
5 पित्रा च तव तत्कर्म नानुरूपमिवात्मनः ।
कृतं मुनिजनश्रेष्ठ येनाहं भृशदुःखितः ॥ २२ ॥
एवमुक्तः स तेजस्वी शृङ्गी कोपसमन्वितः ।
मृतधारं गुरुं श्रुत्वा पर्यतप्यत मन्युना ॥ २३ ॥
स तं कृशमभिप्रेक्ष्य मूनृतां वाचमुत्सृजन् ।
10 अपृच्छत्तं कथं तातः स मे ऽद्य मृतधारकः ॥ २४ ॥

कृश उवाच ।

राज्ञा परिक्षिता तात मृगयां परिधावता ।
अवसक्तः पितुस्ते ऽद्य मृतः स्कन्धे भुजंगमः ॥ २५ ॥

शृङ्ग्युवाच ।

15 किं मे पित्रा कृतं तस्य राज्ञो ऽनिष्टं दुरात्मनः ।
ब्रूहि तत्कृश तत्त्वेन पश्य मे तपसो बलम् ॥ २६ ॥

कृश उवाच ।

स राजा मृगयां यातः परिक्षिदभिमन्युजः ।
ससार मृगमेकाकी विद्ध्वा बाणेन शीघ्रगम् ॥ २७ ॥
20 न चापश्यन्मृगं राजा चरंस्तस्मिन्महावने ।
पितरं ते स दृष्ट्वैव पप्रच्छानभिभाषिणम् ॥ २८ ॥
तं स्थाणुभूतं तिष्ठन्तं क्षुत्पिपासाश्रमातुरः ।
पुनः पुनर्मृगं नष्टं पप्रच्छ पितरं तव ॥ २९ ॥
स च मौनव्रतोपेतो नैव तं प्रत्यभाषत ।
25 तस्य राज्ञा धनुष्कोट्या सर्पं स्कन्धे समासजत् ॥ ३० ॥
शृङ्गिंस्तव पिता सो ऽपि तथैवास्ते यतव्रतः ।
सो ऽपि राजा स्वनगरं प्रस्थितो गजसाह्वयम् ॥ ३१ ॥

सौतिरुवाच ।

श्रुत्वैवमृषिपुत्रस्तु भृशं स्तम्भेव तस्थिवान् ।
30 कोपसंरक्तनयनः प्रज्वलन्निव मन्युना ॥ ३२ ॥
आविष्टः स तु कोपेन शशाप नृपतिं तदा ।
वार्युपस्पृश्य तेजस्वी क्रोधवेगबलात्कृतः ॥ ३३ ॥